

Ij in sreča tam šentiljskega Ivana in ga vpraša: »No, Ivan, kam pa ti v nedeljo?« Ivan mu odgovori: »Se še nisem odločil, kam.« Nato povabi Franc Ivana, naj pride na Ponikvo na igro, ki so jo naštudirali naši fantje-gasilci in ki se ji pravi »Pri kapelici«. Nastopijo tudi pevci z lepimi pesmimi pod vodstvom našega šolskega upravitelja Jožefa Križmana, ki je tudi obenem režiser pri igri ter načelnik gasilnega društva in prav vnet društveni delavec. Zato vabimo vsa okoliška društva, da se te naše prireditve v prav obilnem številu udeležijo.

Pojavi novih verskih ločin v Rusiji.

Rdeči zmaj.

V 37. številki piše sovjetski »Brezbožnik« o verski ločini ali sekto »Rdečega zmaja« dobesedno sledeče:

Sekta (verska ločina) »Rdeči zmaj« obstoja že od leta 1921. Njeni agitatorji romajo po vsej Rusiji in pridigujejo o drugem Kristusovem prihodu, o propadu sovjetske vlade in o nastopu vladanja carja Mihaela. Tudi te sekto ali ločino vodijo — kakor vse ostale sekte — »nekdanji ljudje« (to je, takšni, ki so bili v carski dobi vplivni in ugledni veljaki): I. P. Saveljev, bivši trgovec, in I. P. Cigankov, sin ruskega uradnika. Oba se izdajata kot »poslanca božja« in prvi se je imenoval prerok Georgij Pobjedovščev (Zmagovalec) in Rasputin, drugi pa se je delal za Aleksija, dediča Nikolaja II. in sam sebe nazival za preroka Elijo.

Da bi zakril svojo protirevolucionarno smer in delo, se je dal »Aleksij« pri borzi dela vpisati kot knjigarnar. Leta 1928 je imela sekta »Rdečega zmaja« v Moskvi in okolici mesta okoli 50 članov, ki so se zbirali po hišah svojih somišljenikov. Pridigala sta Hieromonah Vitalius in redovnica Samsonova. Svoje člane pridobiva sekta med gospodinjami in neorganiziranim prebivalstvom, posrečilo pa se jim je, da so našli nekaj pripadnikov celo med tovar-

Srečke za zidanje katedrale

Zrebanje 31. avgusta 1932.

Glavni dobitek Din 5.000.000.

Zadnja prilika!

Dobijo se povsod!

niškimi delavci. Ana Tugarinova, delavka v Djedovskirski tvornici, je mnogo pripomogla k razširitvi te sekte in se je dala ločiti od svojega moža, ki ni maral stopiti v sekto.

»Aleksij« je nastopil v fabriki javno proti sovjetski vladi in dejal, da je vse boljševistično početje delo sataŕovo. Sekta »Rdeči zmaj« si je našla nalogo, da uniči in upropasti vladu sovetov, z razširjanjem in agitacijo in z vsemi mogočimi sredstvi so skušali ovirati napredek socializma in škodovati boljševikom. Javno so se izrekli proti kolhozi (kolektivističnemu gospodarstvu) in proti sovhozi (sovjetskemu gospodarstvu). Delovanje »Rdečega zmaja« je v Moskvi in v okolici skupno s križarsko vojsko rimskega papeža. Na nekem svojem sestanku so naznanili novi verniki (sektanti) svojim somišljenikom, da bo 19. marca padla sovjetska vlada, da bo kmalu prišel Kristus in car »Mihael«, ki bo prevzel vodstvo Rusije in pobesil vse komuniste!

Sekta ima svoje lastne svete predmete: metle, lesene in železne lopate, grčave gorjače in carjevo znamenje s sliko Georgija Pobjedovščevega, pa še marsikaj drugega, kar naj po mnenju sektantov, ki so vsi izstopili iz pravoslavne cerkve, pomeni skorajšnji konec sovjetskega trinoštva.

»Jegovisti«.

Tako »Brezbožnik« o »Rdečem zmaju«. O sekto »Jegovistov« pa piše isti »Brezbožnik« v 27. številki takole:

»Pozna temna noč. Pred nama leži tiha uličica (to pripoveduje neki Mihael Kovlev). Moj tovariš potrka na slabotna vrata.

Kdo je? se oglasi glas znopraj. Prijatelj! odgovori moj spremiljevalec.

Počasi se odmakne težak zapah in v temnih vratih se prikaže dobrodušen obraz zgrbljene stárke. Umazanorjave lase ji pokriva bel robec. Gleda nas z vodenimi očmi in topo buli pred se.

Kdo ste pa vi? me ošine z očmi.

To je moj znanec, pa bi se rad nekoliko seznanil z našo verol odgovori tovariš.

Seznanil? počasi odvrne stárka. Potem pa kar urno, ljuba golobčka, zakaj opravilo gre že h koncu!

Po stopnicah stopiva v temno sobico, ki jo je razsvetljevala zakajena svetilka. Za mizo je sedel možakar v plašču in bral iz knjige pred seboj. Po najinem prihodu se je obrnil, da sem videl njegove bolešne in brezizrazne oči. Nato se je zopet obrnil in čital dalje.

Sedite! mi veli stárka in mi ponudi nizek stol.

Polagoma sem se razgledal. V sobici je bilo kakih dvanajst ljudi, od teh največ žensk. Vse je molčalo in napeto poslušalo, mož pri mizi pa je bral z napol pojočim glasom: »Naj pride nad tebe vse to prokletstvo, ki te naj uniči! Preklet bodi v mestu in na deželi, prekleta bodi tvoje imetje, preklet sad tvojega telesa in tvojega polja, preklet bodi tudi ti pri svojem prihodu in odhodu...« (Besedilo Sv. pisma stare zaveze.)

Zatem spusti glavo v roke in si zakrije obraz. Tako sedi mirno in mrko. Vsi prisotni storijo podobno, zarijejo obraze v dlani in težko sopejo. Vse molči... Voditelj se iznova vzdigne in z narejenim vzhičenjem in navdušenjem spregovori: »Bojte se Boga! Da, Jehova, strašnega Boga, se hočemo bati!« In po dolgem presledku doda s pomenljivim poudarkom: »Mir z vami, bratje, bratje, končajmo!« Še nekaj trenutkov sedijo sektanti in se urno razidejo, ne da bi se poslovili drug od drugega.

Tako molijo »verniki« sekte »Jegovistov« ali »Jehovistov«.

Že krog leta 1590 so se širile med ljudstvom vesti, da je resno ogrožen odpor vseh protiturških utrdb po Vojni krajini. Ako se bo polastil mohamedan še Karlovca in Siska, bo zaplenil celo Hrvatsko in Slovenijo.

Lesičke delavnice so bile v letu 1590 pomnožene z večjim številom najboljših orožarjev iz Nemčije, da so lahko zadostile naročilom iz Siska ter Karlovca. Tedaj že ni govoril nihče o čem drugem, nego le o strašnih časih, ki bodo nastopili za Hrvate in Slovence, ako bo podlegla Vojna krajina turški premoči.

Po uradni in ljudski govorici je bilo jasno Emi, da že trka na đuri čas, ko se bo ponudila tudi njej prilika, da stori nekaj posebnega za obrambo kristjanov proti mohamedancem in izpolni zaobljubo.

Po cele dneve se je vežbala na Hartenštajnu v sukanju meča, sulice in rabi njene posebnosti — loka. Očividci se niso mogli načuditi njeni moči ter spretnosti. Njenih udarcev z mečem ni vzdržal vsled silovitosti zamaha še tako večš borec. Z njenega loka odposlana pušica je prebila

na daljšo razdaljo močan oklep in pogodila namenjeni cilj, kakor bi bila izstreljena iz puškine cevi. Okolica si ni mogla raztolmačiti uganke, kako in zakaj da je postala bogamolna samaritanka Ema zopet vitez, kateremu sta vsakdanje opravilo: dirjanje v krogu na konju, udarci z mečem, napadanje s kopjem in streljanje pušic. Uverjeni so pa bili vsi njeni znanci in prijateljice, da se ne loti gospodarica ničesar tja v en dan. Zakaj neki jej bo služila viteška izvežbanost, je ostala tajnost.

Na spomlad leta 1593 so prejele lesičke delavnice od dvorskega vojno-svetovalstva v Gradcu povelje, da naj pošljejo nemudoma 30 strokovno izurjenih orožarjev v Zagreb. Iz Zagreba bo odpremljena polovica v Karlovec in ostali pa v Sisek. Treba je bilo temeljitega in večšega pregleda zalog orožja, topov in streliva v obeh trdnjavah. Zastarelo bi se naj izločilo ter razposlalo na manjše utrjene postojanke. Pred vsem pa so vpili po temeljitem pregledu in popravi trdnjavski topovi.

mož, ki je modrasa ubil, nato pa odpeljal ženo in otroka v bolnico. Otrok je že med vožnjo umrl, ženi pa se rešili življenje.

Od nepismenega do pisatelja.

Irski ribič Tomaž O' Criomthain se je naučil pisati ter čitati s šestdesetim letom. Pozno pridobljeno znanje pa je znal tako dobičkasno porabiti, da je priobčil kot 76 letni starček veliko zbirko svojih doživljajev. — Knjiga je spisana v posebnem irskem narečju, katerega govori 15 odstotkov Ircev. Ribič se je moral poslužiti pri objavi svojih spominov tega narečja, ker ne zna angleščine. — Njegova knjiga je dosegla na

Sekta »Jegovistov« se je osnovala pred kakimi dvema leti v Kazinovu v obliki majhnih družinskih skupin. V zadnjem času so se vrgli pridigarji »Jegovistov« na vasi, kjer imajo malo uspehov. Propovedujejo, da mora drug drugega bičati, pridigajo o peklju, peklenjskih mukah in slikajo drugi Kristusov prihod in podobno. Tudi njihova propaganda je več ali manj nasprotna sedanjemu režimu.

Takšni so »Jegovisti«.

Tako pripoveduje sam »Brezbožnik«.

Sv. Urban nad Kamnico. Binkoštni pondeljek se je zbrala tu gori velika množica pobožnih častilcev mogočnega varuha naših vinskih gor. Vsi so se iskreno veselili, kakor krasnega majniškega vremena in čistega razgleda na vse strani, tako še prav posebno srečno izvršenega novega poslikanja naše cerkve ter so tudi s svojimi denarnimi prispevki precej pripomogli k olajšanju velikega odplačilnega bremena, ki nas še tlač. Na gostoljubnem domu našega novega cerkvenega ključarja Ignacija Žunko, po domače Róbiča, ki hoče z vso svojo močjo podpirati dosedanega dolgoletnega ključarja Al. Valdhuberja, so pa sklenili možje, da še hočejo vso njeno zunanost prenoviti, predno pride željno pričakovani dan njene slovesne blagoslovitve. Ga homo že še pravočasno naznanili in prijazno povabili, posebno še naše ljube sode in velikodušne dobrotnike od Sv. Križa. To bo obenem tudi prav lepa proslava sedemdesetletnice smrti našega velikega škofa A. M. Slomška, katerega se vsako šesto pobinkoštno nedeljo pri slovesni službi božji tu gori hvaležno spominjamo, da nam je blagoslovil cerkev sv. Urbana nad Kamnico.

Marenberg. Na god sv. Pankracija, 12. maja, je šla običajna procesija iz Dravograda in okolice k Sv. Trem Kraljem nad Marenbergom. Ze v Dravogradu se je zbralo dosti ljudi, med potjo se jih je pridružilo vedno več in od Mute naprej je bila procesija prav častna. Na ravnini pred cerkvijo je že čakalo precej ljud-

stva, tako da je bila sicer prostorna cerkev polna. Sem precej dobro poučen v zadevi marenberških podružnic, a v današnjem času človek marsikaj spregleda. Tako tudi nisem mislil na to, da je letos 200 let, ko je bila cerkev pozidana. Nekdo me je opozoril na letnico 1732 na cerkvenem oboku. Ker se menda spomin 200 letnice ne bo obhajal, naj te vrstice to nadomestijo. Sv. Trije Kralji na Radelju, morska višina 823 m, imajo zelo lepo lego. Danes, ko tiči svet do vratu v politiki in do vratu v dolgovi, ni misliti, da bi na takem kraju zidali cerkev, a tudi nekaj ni šlo tako lahko. To cerkev so zidali celih 60 let. Okrog cerkve je lepa ravnica, porasla z zeleno travo, sprédaj velikanska lipa. Do prevrata je bil tu stalen cerkvenik, leta 1918, bilo je na kvaterni teden v adventu, je ponoči pogorela cerkvenikova hiša, z njo vred pa tudi ljudje in živina. Isto zimo so prišli vojaki, ki so v drugi hiši, kjer so se ob cerkvenih shodih zbirali duhovniki, pevci in drugi, razbili in uničili vso lepo opravo, kar je bilo lesenega pa so sežgali. Med svetovno vojno so bili odvzeti trije bronasti zvonovi, sedaj sta tam dva jeklena. Sem so nekaj v velikem številu prihajali Korošci iz okolice Velikovca ter Nemci iz ivniške strani. Razgled od tukaj je lep in obsežen. Na jugu pod teboj je Dravska dolina, po kateri vodijo tri prometne žile, bliskajoča se Drava, velika cesta in železnica, proti vzhodu v mariborski okolici se prikazujejo Slovenske gorice, na zapadu Karavanke, vidi se Sv. Križ pri Belih vodah. Najlepši je pogled na Golico in zeleno Srednje Štajersko z vinogradi, sadonosniki in belimi hišami, trgi ter cerkvami. V ozadju pa leži mesto Gradec, ki ga rad gledaš v popoldanskih urah in na večer, ko se blišči v neštetih lučicah. Bodi pozdravljena cerkvica vrh gore, cerkvica bela!

Sv. Barbara v Slov. goricah. Lep in krasen si Marijin mesec maj, predvsem še letos pri nas, ko so vsi sadovnjaki v najlepšem cvetju in zelenju; a v tej najlepši pomladi odhaja duša za dušo k svojemu Stvarniku. V sredo, dne 4. maja smo imeli iz Spodnje Korene dva pogreba. Zapustili sta nas sosedinji: Alojzija Vogrin in Margareta Ribič. Rajna Vogrinova je bila stara 53 let ter zapušča žalujočega moža in sinova Franca in Jožefa. Kako priljubljena je bila, je pokazal njen pogreb, katerega se

Kadar ni kaj v redu

v prebavnih organih telesa, se občuti razne načine. Človek na primer nima teka, jed mu ne diši, nekaj ga vedno silii na vzdiganje, jed mu teži želodec, muči ga glavobol, počuti se trudnega, težko se po-

da na delo, nevoljen je in nima rednega odvajanja.

Kadar z apetitom prebavo in delovanjem črev nismo zadovoljni,

takrat so nam dobrodošle Fellerjeve Elsapilule, katere sigurno in hitro delujejo ter so povsem neškodljive, ne dražijo črevesja ter omogočajo mirno odvajanje. Fellerjeve Elsapilule krepe želodec in čistijo telo in obenem tudi kri. 6 zavitkov Din 30.—, 12 zavitkov Din 50.— obenem z zavojnico in poštnino pri lekarnarju **Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elzatrj 341** (Savska banovina).

Odobreno Minist. soc. pol. in nar. zdravja Sp. br. 509 od 24. III. 1932.

je udeležilo veliko število ljudi. Rajna je bila dobra katoliška mati in navdušena za vse lepo in dobro. Naj ji bo lepa slovenjegoriška zemljica lahka! Teško prizadeti rodbini naše najglobokejše sožalje! V Zimici je izdihnila svojo dušo Jožefa Krajnc, pridna in skrbna gospodinja. Svoje otroke je dobro vzgojila. Naj v miru počiva! V sredo zvečer smo gledali po Slovenskih goricah, Pohorju in Dravskem polju, ko so goreli kresovi na čast našemu voditelju dr. Antonu Korošcu. Tudi mi prosimo Boga, da nam ohrani še mnogo let v dobrobiti Slovencev delujočega našega voditelja.

Sv. Trojica v Slov. go-icah. Komaj se je poslovila nadležna in sitna starka mrzla zima, komaj so zapihali toplejši vetrovi in se odela vsa božja narava v novo zelenje in cvetje, že so se pričeli v precejšnjem številu oglašati ženini in neveste. Med prvimi sta si v dosmrtno zakonsko zvezo podala roke bivši orožnik Alojzij Roškar in Rezika Čauševa. Bilo srečno — kakor vsako leto, tako so tudi letos na binkoštni pondeljek prišli v prav veliki procesiji Negovčani in Šentpeterčani k Sv. Trojici. Negovčani so tudi tokrat postavili s

Irskem izreden uspeh in bo izšla v najkrajšem času tudi v angleškem prevodu. Omenjeno delo je zagledalo beli dan s pomočjo irskega prosvetnega ministristva.

113 m v eni sekundi!

Malcoln Campbell se lotil z vso vneto svetovnega rekorda glede brzine vožnje z avtomobilom. Imenovani je prvi prekoratil hitrost 400 km na uro. Še do pred kratkem je bila največja naglica avtomobila 400 km. Malcolnu Champbellu se je posrečilo pred kratkem, da je dosegel ob morski obali v Dayton Beach na severoameriškem polotoku Florida znatno večjo brzino nego 400 km na uro in je

Vest o odhodu večjega dela delavstva se je raznesla z bliskavico daleč naokrog. Pregled oborožitve vojnokrajinskih utrdb ni bil ničesar drugega, nego oznanilo, da pripravlja Turek večji vojni pohod in namerava glavni sunek proti še edinima branikoma hrvatskih in slovenskih pokrajin: Karlovcu in Sisku. Ako odrečeta ti postojanki, bosta turška sužnja Hrvat in Slovenec.

Spomlad usodepolnega leta 1593 je namignila tudi Emi, da je napočil čas, ko se bo oddolžila zaobljubi, da bo storila nekaj posebnega na braniku krščanske vere in rešitve jugoslovanstva iz že skovanih in pripravljenih okovov. Nič lažjega ni bilo, kakor da je preprosila delovodjo Jurja Stadlerja, da jo vzame seboj na pregled vojnokrajinskih orožaren. Dobri Nемеc ni bil samo takoj za Emin načrt, še za zapovednika odrejenega delavskega pohoda jo je izbral, ker na svoje ljudi se je lahko zanesel, da ne bodo izdali skrivnosti: Ženska načeljuje tako zaupnemu poslu, kakor je strokovni pregled najvažnejših utrdb. Emina nakana, da si ogleda v moški preobleki Vojno krajino, je ostala tudi doma-

činom prikrita. Kot edinega zanesljivega spremeljevalca si je izbrala Mihaela Toplišek. Bil je sin Matije Toplišeka, posestnika pri Sv. Trojici v Dobležicah, ki je vršil v kmečkem puntu službo trobentača pod kapitanom Štercom, bil ujet pri Št. Petru, zaslišan na najvišjih mestih v Gradcu ter na Dunaju, odkoder se je vrnil še živ na svoj dom. Njegov starejši sin Miha je bil po očetovem vzgledu več v rabi orožja, dober jezdec, močan dečko in zanesljiv v vsakem oziru.

V prvi polovici aprila 1593 je odjezdilo krdele jezdecev iz Lesične proti Kozjem. Ema je sedela na konju v lažji popotni moški obleki, kakor so pač bili tedaj oblečeni vitezi. Bilo jej je 40 let, a njena izredno krepka postava, visoka rast, bolj moški glas in sigurnost v sedlu je nikakor ni mogla osumiti, da bi se skrivala za vitezom Pavlom kmečka deklina. Za vse je bila gospod Pavel iz Pilštajna, ki vodi strokovne delavce in slovenske govorce nevesče Nemce v ogroženo Vojno krajino. Za jezdecu so ropotali vozovi z raznim orodjem. En voz je čuval Miha Toplišek. Hranil je Emino največjo dragocenost, v Lesičnem za